



Kapitola prvá

Rose pozerala z okna dolu na ulicu a so záujmom sledovala, ako okolo prešli dve malé dievčatká so svojou vychovateľkou. Boli oblečené v krásnych svetloružových kabátoch, ktoré im veľmi pristali a Rose bola nimi očarená. Ako si niekto dokáže neušpiniť ružový kabát? Povedala by, že je to tým, že jednoducho nemajú dovolené na špinu sa ani len pozrieť. Dievčatká rozvážne prešli ulicou a Rose sa vytiahla na špičky, aby ich naposledy uvidela, kým zájdu za roh. Vedro, na ktorom stála, sa zakolísalo a znepokojivo zarinčalo, a Rose z neho rýchlo zoskočila, dúfajúc, že to nikto nepočul. Malé olovnaté okná v Domove Svätej Brigity pre opustené dievčatká boli všetky veľmi vysoko, takže dievčatká neboli v pokušení cez ne pozerieť. Ak by niektorá

z vychovávateľiek zistila, že Rose našla spôsob, ako sa pozerať von, spravili by všetko pre to, aby jej v tom zabránili, nech jej mravnosť nie je ohrozená pohľadom na ulicu. Možno by zakázali aj vedrá, pre istotu.

Rose si narovnala hnedú bavlnenú zásteru a svižne prebehla pustou chodbou. Vedro vrátila do skladu. Opatrne ho položila na jednu z drevených políc medzi ostatné vedrá, kefy a handry. Ak by ju niekto zbadal, bola pripravená povedať, že ho leštila.

Už mala namierené k dverám skladu, keď ju zastihol tichý šepot. „Pssst! Rose!“ Rose sa pritisla k stene a nervózne sa obzrela.

Spod regálu, spoza veľkej cínovej vane, na ňu kývala malá sivastá rúčka. „Pod sa pozrieť!“

Rose si zhlboka vydýchla a srdce jej začalo opäť pokojne biť. Nepristihli ju, ako si bez povolenia požičala vedro. Bola to len Maisie. „Čo tam dole robíš?“ spýtala sa a nepokojne sa pozrela k dverám. „Dostaneme sa do problémov. Pod von, rýchlo.“

„Pozri,“ naliehal šepotavý hlások a lákavo pred ňou mával sivastými prstami spod police.

„Ale Maisie,“ vzdychla Rose. „Vieš, že som to už videla. Ukazovala si mi to minulý týždeň.“ Ale aj tak sa zohla a vkĺzla k priateľke pod policu.

Bolo nedeľné popoludnie. To u Svätej Brigity znamena-

lo, že väčšina dievčat je v salóniku slečny Lockwoodovej, kde si prezerajú *Pamiatky*. Rose žiadne *Pamiatky* nemala, a práve preto to bol pravý čas na požičanie si vedra. Ak by ju aj niektoré z dievčat zbadalo, bolo by príliš pohrúžené do hlúpych snov na to, aby sa o ňu staralo.

„Myslíš, že do toho patrí prameň vlasov?“ spýtala sa Maisie túžobne. „Alebo azda podobizeň?“

Rose sa zamyslene zadívala na otlčený cínový medailónik. Vyzeral, akoby ho niekto pošliapal a možno aj vyváľal v niečom odporom, ale bol to Maisiein najvzácnejší majetok – jej jediný majetok, pretože ešte aj šaty mala len požičané.

„Hm, určite podobizeň,“ povedala Rose a pevne objala priateľku okolo kostnatých pliec. Nemala ani potuchy, ako to vlastne je, ale vedela, že Maisie o tomto medailóne snívala celý týždeň, a tá nedeľná hodina, kedy ho konečne držala v rukách, bola pre ňu taká výnimočná, že Rose jej ju nemohla pokaziť.

„Možno podobizeň mojej mamy. Alebo možno patrila jej a nosila v ňom obrázok môjho otca. Áno, tak to muselo byť. Určite bol pekný,“ povedala Maisie zasnene.

„Hmmm,“ zamrmlala Rose diplomaticky. Maisie nebola škaredá, ale bola veľmi chudá, a s vlasmi, ktoré mali všetky dievčatká ostrihané nakrátko, aby nedostali vši, nemohol vyzeráť krásne nikto. Bolo ťažké predstaviť si, že by aspoň jeden z jej rodičov mohol byť pekný.

Všetky Roseine kamarátky trávili nedele v svete snov, v ktorom boli dávno stratenými dcérami vojvodov, ktorí ich jedného dňa odvezú v koči ťahanom štyrmi koňmi, aby im navrátili ich právoplatné dedičstvo.

Hoci to bolo zvláštne, na rozdiel od ostatných dievčat Rose žiadny sen nemala. Nemala *Pamiatku*, ktorá by jej sny živila, ale to nebola tá hlavná príčina. Aj niekoľko ďalších dievčat ju tiež nemalo, ale v snení im to vôbec nebránilo. Jediné čo Rose chcela, bolo dostať sa čo najskôr zo Svätej Brigity. Nie, že by to bolo škaredé miesto – učiteľka im čítala mnoho zušľachtujúcich kníh o deťoch, ktorým sa nepošťastilo mať domov. Žili na ulici a vždy šli od zlého k horšiemu cestami, ktoré nikdy neboli poriadne objasnené.

Dievčatá u Svätej Brigity dostávali jesť, aj keď jedla nikdy nebolo dosť na to, aby sa nasýtili, ale práve toľko, aby prežili. Mali oblečenie, dokonca aj jedny sviatočné šaty do kostola, a raz do roka sa fotografovali. Dôležité bolo, že ich učili ako sa starať o domácnosť, takže keď mali dosť rokov, mohli si začať samy zarábať na živobytie. Ak Rose vôbec niekedy snívala, tak o tomto. Nechcela byť dámou vo veľkom dome. Stačilo by jej, ak by ho mohla upratať, a dostala by za to zaplatené. A azda by mohla mať aj voľné popoludnie, raz za mesiac, aj keď ešte nevedela, na čo by jej bolo.

Z času na čas sa dievčatá, ktoré Svätú Brigitu opustili, prišli ukázať. S chichotaním rozprávali historky o tom, ako im dvorí druhý komorník a mali na sebe elegantné šaty, ktoré pred nimi nenosilo šesť iných dievčat, tak ako Roseine čierne nedeľné šaty a kabát. Vedela to, pretože mená tých dievčat na nich boli vyšíté. Dve z nich dokonca mali priezvisko, čo bolo ohromujúce. Rose bola proste Rose, a bola ňou preto, že žltá ruža v maličkvej záhradke slečny Lockwoodovej začala kvitnúť v deň, keď ju miestny farár priniesol k Svätej Brigitte. Našiel ju na cintoríne, na vojnovom pamätníku, ako sedí v koši na ryby a narieka. Ak by sa Rose oddávala sneniu ako ostatné dievčatá, mohla by si predstavovať, že to znamená, že jej otec bol odvážny vojak zabitý v hrdinskom boji, a že jej umierajúca matka sa o ňu nemohla postarať, preto ju zanechala na vojnovom pamätníku vo viere, že niekto sa o dieťa úbohého vojaka postará. Takto však musela usúdiť, že jej rodina zrejme mala niečo dočinenia s rybami.

Rose neznášala ryby. Pravda, v sirotinci zjete všetko, čo dostanete, a ak sa naskytne čo i len najmenšia príležitosť, aj to, čo dostal sused. Vedela, že do sirotinca nenapochoduje žiadna vznešená dáma, aby ju vyhlásila za svoju dávno stratenú dcéru. Proste, čo sa týka rýb, bol to zlý rok, a to je tak asi všetko. Netrápilo ju to, naopak, len to zväčšovalo jej odhodlanie zariadiť si život mimo sirotinca.